

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja kilkakrotnie naruszyła prawo przypisując działania strony skarżącej, których znaczenie i klasyfikacja nie są kwestionowane, Elf Aquitaine. W ten sposób Komisja naruszyła zasady dotyczące odpowiedzialności spółki dominującej za działania spółki zależnej ustanawiając *de facto* niewzruszalne domniemanie odpowiedzialności wywodząc je z faktu posiadania przez spółkę dominującą większości udziałów w jej spółce zależnej i w związku z tym nie wykazując, w jakim stopniu spółka dominująca brała rzeczywiście udział w tych działaniach. Zdaniem strony skarżącej to niewzruszalne domniemanie stanowi naruszenie zasady prawnej i handlowej autonomii spółki zależnej, zasady osobistej odpowiedzialności za naruszenia prawa konkurencji oraz zasady niedyskryminacji przedsiębiorstw na podstawie kryterium ich organizacji prawnej. Ponadto strona skarżąca podnosi, że Komisja nie dopełniła istotnych wymogów proceduralnych ponieważ nie przedstawiła żadnego uzasadnienia dla zastosowania niewzruszalnego domniemania.

Po drugie strona skarżąca podnosi, że nałożona na nią grzywna jest zbyt wysoka, nieproporcjonalna i dyskryminująca. W uzasadnieniu tego twierdzenia strona skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności w odniesieniu do określenia początkowej kwoty grzywny, czynników służących określeniu grzywny na poziomie dostatecznie zniechęcającym oraz w odniesieniu do określenia mnożnika w związku z okresem trwania naruszenia.

Ewentualnie strona skarżąca podnosi, że w przypadku gdyby Elf Aquitaine nie miała zostać zwolniona z grzywny podniesiony przez nią zarzut naruszenia zasady proporcjonalności jest wciąż zasadny. Dodatkowo strona skarżąca wskazuje, że dokonując obliczeń Komisja uwzględniła obrót Arkemy dwukrotnie, orzekając w związku z tym podwójną sankcję z tego samego tytułu.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2005 r. przez Jeana-Louisa Giraudy'ego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-169/05)

(2005/C 171/48)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 20 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jeana Louisa Giraudy-

'ego, zamieszkałego w Paryżu, reprezentowanego przez adwokata Dominique Voillemota, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 21 lutego 2005 r. w zakresie, w jakim nie uznaje się w niej DG ds. Prasy za winną popełnienia błędów i odrzuca jego skargę;
- stwierdzenie, że wspomniane błędy spowodowały powstanie pewnej i dającej się oszacować szkody oraz że między tymi błędami a szkodą istnieje związek przyczynowy;
- stwierdzenie, wobec tego, że za szkodę poniesioną przez skarżącego słusznie należy się mu odszkodowanie pieniężne oraz ustalenie kwoty odszkodowania za poniesioną szkodę niematerialną w wysokości 500.000 euro;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W czasie gdy miały miejsce okoliczności faktyczne, na które powołuje się skarżący, był on szefem reprezentacji Komisji we Francji. W następstwie wysuniętych przeciwko niemu zarzutów dotyczących rzekomych nieprawidłowości na szkodę budżetu Unii Europejskiej, OLAF podjął w dniu 18 listopada 2002 r. interwencję w siedzibie reprezentacji. Nazajutrz skarżący został przeniesiony do Brukseli z zakazem wszelkich kontaktów zarówno wewnątrz jak i na zewnątrz Komisji.

Skarżący podnosi również, że wydany w dniu 21 listopada 2002 r. i szeroko rozpowszechniony komunikat prasowy Komisji spowodował znaczne nagłośnienie sprawy w środkach masowego przekazu, ze szkodą dla niego samego. Zdaniem skarżącego, w raporcie OLAF, przedstawionym dnia 6 maja 2003 r., stwierdzono, że zarzuty wobec niego były bezpodstawne.

W niniejszej skardze skarżący domaga się zadośćuczynienia za szkodę, którą poniósł w wyniku tych wydarzeń. Na poparcie swojej skargi podnosi on, że w związku z jego przeniesieniem dopuszczono się nadużycia, było ono nieuzasadnione i dokonano go z naruszeniem zasady domniemania niewinności. Podnosi on również, że rzecznik prasowy Komisji nie dochował poufności dochodzenia i czynił publicznie uwagi mogące zaszkodzić reputacji skarżącego. Wreszcie podnosi on, iż dyrektor generalny DG ds. Prasy kierował pod jego adresem pewne zarzuty, chociaż musiał sobie zdawać sprawę, że mają one wątłe podstawy.